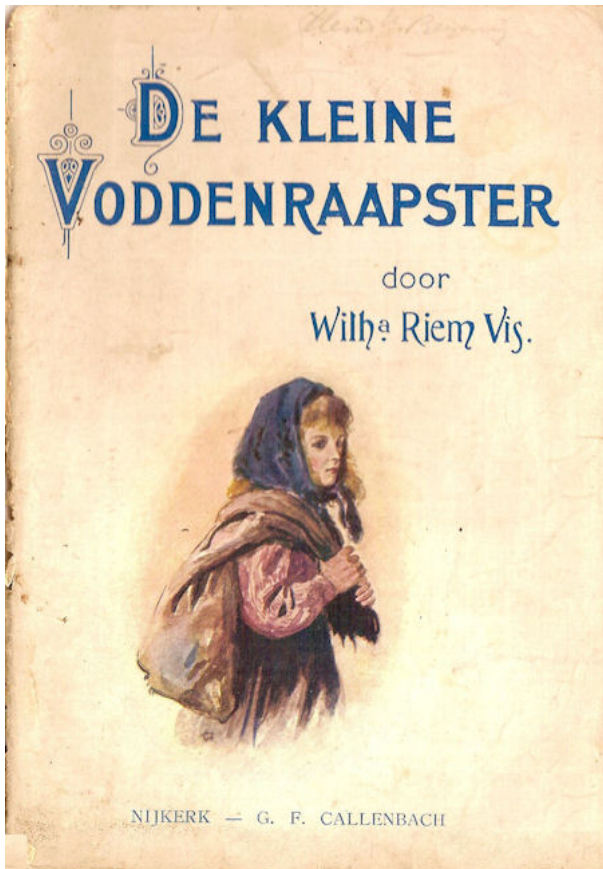

Zondagsschoolboekje

Titel: De kleine voddenraapster

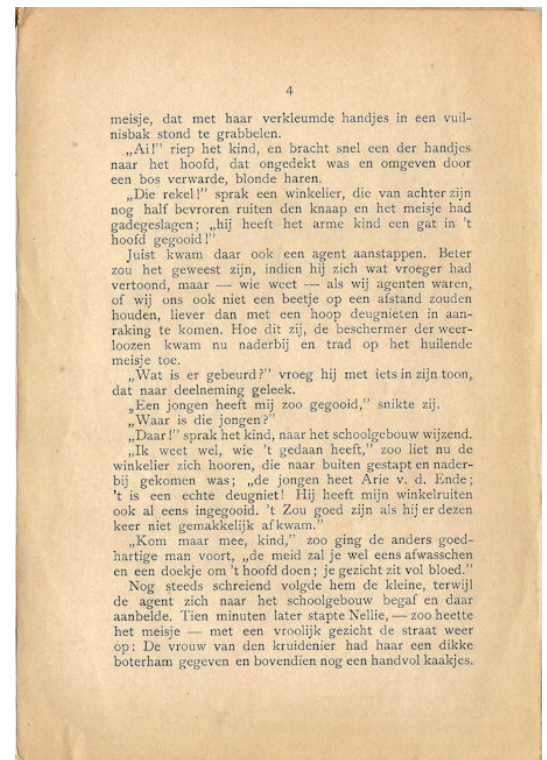
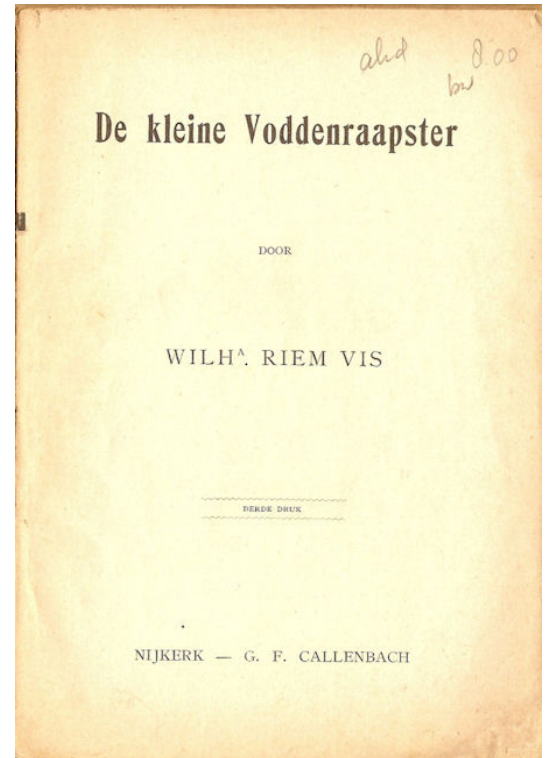
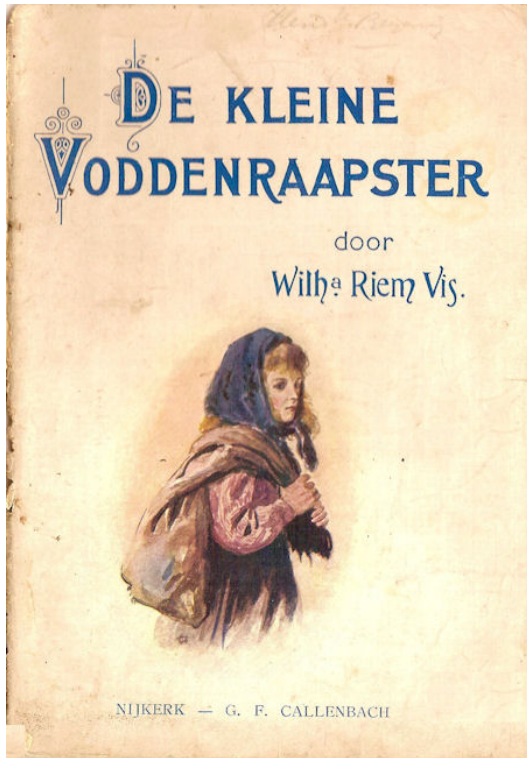
Auteur: Wilha. Riem Vis

Illustrator: A. Rünckel

Uitgever: G.F. Callenbach, Nijkerk

Druk: 2

Jaar van uitgave: 1902

Wel, lieve tijd, voor zoo'n fortuinje had zij nog wel eens een gat in 't hoofd willen hebben, want zoo erg veel pijn deed het wondje niet meer, nu het met lauwwater gebet en er een zacht doekje om heen geknoopt was; en bovendien, hongerlijden deed toch ook pijn, vooral in den winter, als de felle kou er bijkwam. En hongerlijden moest Nellie dikwijls genoeg; want haar vader was sedert eenige jaren dood, en haar moeder, die geruimen tijd ziek was geweest, kon nu maar weinig verdienen, daar zij te zwak was om heele dagen uit werken te gaan. Nellie moest daarom elken morgen de vuilnisbakken, die op straat stonden, gaan nazien, of er soms vodjes, beentjes of andere voorwerpen van eenige waarde in te vinden waren. En al wat zij vond deed zij in een grooten zak, welken zij tot dit doel altoos meenam. Thans had zij dien reeds halfvol met rommel; en met nieuwen moed zette zij haar tocht voort. Eindelijk echter was er nergens meer een vuilnisbak te ontdekken, en met den zak over den rechterschouder, zooals zij dat de sjuwerlui wel eens had zien doen, liep zij, zoo snel haar vracht het haar toeliet en steeds met de ijskoude voetjes op den bevroren grond stampend, naar huis. Weldra had zij het nauwe straatje bereikt, en daarin het hofje, waar zij woonde.

Het was nu bijna twaalf uur en Nellie was blij, dat zij binnen kon zijn, eer de scholen weer opengingen; want te veel reeds had zij van baldadige jongens te lijden gehad, om, zelfs ter wille van het doekje om haar hoofd, eenig medelijden van hen te verwachten. Zoo stapte zij dan haastig het smalle laantje door, dwarde een hekje open, en vervolgens een lage, groen-geverfde deur, die op een kier stond. Daarna bevond zij zich in een gangetje, dat meteen tot keuken diende en naar de eenige kamer voerde, die het huisje bevatte. Het was een somber vertrek en zóó ledig, dat inderdaad, zooals men wel eens zegt, een blind paard er geen schade had kunnen aanrichten. Een kale, houten

tafel, vlak voor het enige raam, en twee stoelen, waaruit de zittingen reeds verdwenen waren, ziedaar de enige meubelstukken, die er zich bevonden. Op één daarvan ging Nellie even uitrusten, want zij was moe.

Haar gezichtje stond nu weer even treurig als des morgens, toen zij koud en hongerig de deur uit was gegaan. Er was dan ook nog geen vonkje vuur aan den haard geweest en de kleine ruitjes waren zoo dik bevroren, dat zij met geen mogelijkheid iets er door zien kon. Den vorigen winter had het oude kachelkje nog af en toe gebrand, maar nu was dit met den besten wil en de grootste voorzichtigheid niet meer te gebruiken; en een ander koopen, al was het ook maar een gebruikt, daarvan kon vooreerst geen sprake wezen, had haar moeder gezegd; zij zouden dan maar een turfvuurtje branden onder den schoorsteen, en af en toe een kooltje vuur doen in de oude stoof, die op het zoldertje stond. Maar turfven kosten ook geld, en tot nog toe hadden zij er geen cent voor over kunnen houden. — Waar zij dan het eten op kookten? O, die moeite konden zij zich besparen; want het ijzeren potje, waarin te voren de aardappelen gekookt werden, was gearsten en deed sedert eenigen tijd dienst als vuilnisbak; terwijl de eenige pan, die zij bezaten, gebruikt werd om de melk in te doen, welke een vriendelijke dame elken dag aan Nellie's moeder, die bij haar werkte, liet brengen. Zoo bestond dan het middagmaal, zoowel als het ontbijt en het avondeten, wanneer er namelijk iets te eten was, altijd uit brood met melk. Niet dat dit voedsel te versmaaden is, of dat men het er niet mee doen kan, maar ieder mensch houdt van een weinig afwisseling; en buitendien, wie zou, in den winter althans, zijn warm middagmaal, al zou het slechts uit aardappelen met spek bestaan, willen vervullen tegen droog brood met wat koude melk? Nellie kon tenminste wel eens watertanden, wanneer haar neusje te gast ging aan den heerlijken geur van erwtensoep, hutspot of ook wel gebakken spek, waaraan de bureu,

vooral in 't begin van de week, zich te goed deden. Een enkel keertje gebeurde het dan wel, als zij met verlangenden blik bleef stilstaan of door een kiertje naar binnen gluurde, dat zij geroepen werd en ook een hapje kreeg; want de bureu hadden medelijden met het kleine, tengere ding, dat nauwelijks de zeven jaar bereikt scheen te hebben en er toch uitzag als een oud vrouwtje, zoo ernstig, ja bijna bezorgd stond meestal dat bleke gezichtje, waarop iedereen de ontbering kon lezen. Maar nu was het Zaterdag, en bij de meeste bewoners van het hofje ontbrak het of aan geld of aan tijd om eten te koken, en Nellie was dan ook voor geen een huisje blijven stilstaan, om, zooals anders, haar neusje te laten genieten van hetgeen voor haar mondje niet bestemd was. „Kom,” zoo besloot zij thans, „ik zal mijn rommeletje maar eens gaan uitzoeken, dan ben ik klaar als moeder komt.”

En de daad bij het woord voegend schudde zij den ganschen inhoud van den zak uit, midden op den houten vloer, ging er zelf naast zitten en begon toen verschillende hoopjes te maken, bestaande uit beemen, witte vodjes en bonte, — want voor witte kreeg zij meer, en die moesten dus apart gehouden worden, — en ook van papieren.

„O, zie,” sprak zij eensklaps, terwijl haar blauwe kijkers, die eerst zoo droevig stonden, begonnen te schitteren, „daar is het mooie plaatje, dat ik juist gevonden had, toen ik dien sneeuwbal tegen mijn hoofd kreeg! — Er staat wat op te lezen ook; laat eens zien, wat is het?”

Zoo bij zichzelf voortpratend bekeek zij met alle aandacht het dekblaadje van een scheurkalender, waarop een man was voorgesteld, die, gekleed in een langen, gekleurden mantel, bij een gesloten deur stond en klopte, terwijl zijn gelaat, hoe vriendelijk ook, toch een uitdrukking vertoonde van droeven ernst.

„Zie,” zoo las onze Nellie, „Ik sta aan de deur en ik klop.”

Het kostte de kleine voddenaarster heel wat moeite om die woorden te ontcijferen, want hoewel al tien jaar oud, was zij toch pas één jaar op school geweest. Dit kwam ten eerste doordien zij tot haar achtste jaar had moeten wachten eerdar er een plaats voor haar was opengekomen op een der armenscholen; en daarheen toch hadden hare ouders, die niet in staat waren schoolgeld te betalen, haar moeten zenden. Ten andere was haar vader gestorven en hare moeder kort daarna ziek geworden en Nellie had moeten thuisblijven om haar op te passen. En thans moest het kind al het mogelijke doen om ook iets te verdienen; nu eens met het verrichten van boodschappen, dan weer met op de kleintjes te passen van deze of gene buurvrouw, en behalve dit met vodden rapen. Hare leeskunst strekte zich dus niet ver uit, en dat zij nog niet alles vergeten was, wat zij geleerd had, was wel daaraan toe te schrijven, dat zij altoos de papieren, die zij vond, nasnuffelde, en er zoo-veel van trachtte te lezen, als zij maar kon. Doch woorden, die met twee medeklinkers begonnen, zooals „sta” en „klop” die waren haar toch steeds een groot struikelblok, omdat zij ze nog niet had leeren uitspreken op school.

Toch kwam zij er eindelijk mee klaar en met zichtbare voldoening las zij al de woorden nog eens langzaam over:

„Zie, ik sta aan de deur en ik klop.” Verrast en bijna verschrikt keerde zij zich eensklaps om, want daar werd werkelijk geklopt; en zij verwachtte op dat oogenblik niet anders dan een man te zien binnentreden, zooals er een op het plaatje stond. Doch reeds werd de deur geopend, en een buurmeisje trad binnen. Het was een stevige meid van omstreeks zestien jaar met een frissche, roode kleur, een paar bolle wangen en een grooten, half geopenden mond. Ver van mooi was dus haar gezicht, maar toch had het iets aantrekkelijks door de vriendelijkheid, die er over verspreid

lag, en de uitdrukking van gulle openhartigheid in haar vroolijk, lichtblauw oog.

„Is je moeder nog niet thuis, Nellie?” vroeg zij, even het vertrek rondziende.

„Neen,” antwoordde het kind, „Moeder komt pas om twee uur.”

„Wel,” hernam het meisje, „ik dacht, dat het al twee uur was; tenminste toen ik bij de juffrouw vandaan ging, was het er nog maar vijf minuten vóór.”

„Welke juffrouw?”

„Wel, de juffrouw bij wie ik dien. — Ik heb een paar mooie platen van haar gekregen om op te hangen; en nu wou ik er je moeder ook een geven; er staat iets bij te lezen, dat heel mooi is.”

„O, laat eens zien!” vroeg Nellie dringend, terwijl ze haastig opstond en de hand uitstak naar het rolletje, dat het buurmeisje haar voorhield.

„Toe, Marie, laat mij eens kijken!” zoo drong zij opnieuw aan, toen de bezoeker scheen te aarzelen; „ik houd zooveel van platen!”

„Weet je wat,” sprak deze nu, „wij konden haar samen wel vast ophangen; dan zal je moeder verrast opkijken, als zij thuiskomt.”

„O, ja,” riep Nellie uit, „dat is goed. Waar zullen wij ze ophangen?”

„Waar zit je moeder altijd?” vroeg Marie.

„Daar,” zei Nellie, naar een der beide stoelen wijzend.

„Goed, dan zal ik ze vlak er tegenover ophangen; geef nu maar een paar spelden; heb je die?”

„Jawel,” zei Nellie, en liep naar het venster, waar zij er drie vond liggen.

„Nu nog één,” sprak Marie; „of wacht, geef mij liever een paar van die koperen spijkertjes.” Daarop ontroefde zij langzaam en voorzichtig het besproken voorwerp en hield het tegen den muur. „Zie zoo,” hernam zij, „houd ze nu van anderen even vast, dan zal ik er van boven de spelden insteken.”

Nellie deed zoodaas haar gezegd werd. „O, Marie,” riep zij uit, „hoe prachtig! Kijk eens, vier, vijf verschillende platen staan er op! De middelste is de grootste! En wat staat er veel op te lezen!”

„Ja, de juffrouw zegt, er staat voor elk dag van het jaar een tekst op.”

„Een tekst? — Wat is een tekst?”

„Wel,” zei Marie en wachtte even als om zich te bedenken, „teksten staan in den Bijbel; en de Bijbel is het boek van God.”

„Het boek van God,” herhaalde Nellie verbaasd.

„Ja; wist je dat niet? — Ik had het ook nooit gehoord, voordat de juffrouw het mij vertelde. — Als wij dat Boek niet hadden, zouden wij nooit kunnen weten, wie God is, en wat wij doen moeten om in den hemel te komen.”

„Weet jij het, Marie? Heb je dat Boek gelezen?”

„O, neen; nog lang niet heelemaal! De juffrouw leest er mij elken dag een stukje uit voor, en 's avonds lees ik er thuis ook wel in; maar het is heel groot en dik; ik geloof, dat ik wel twee jaar noodig zal hebben om het uit te lezen.”

„O,” zei Nellie met een zucht, „dan zou ik het zeker nooit kunnen uitlezen; en wij hebben ook geen Bijbel.”

„Misschien heeft je moeder er wel een; en anders is er toch wel een te krijgen; er woont hier in de stad een mijnheer, die er aan arme menschen een geven wil, als zij er om komen vragen. Ik heb er ook een van hem gekregen. En je kunt nu toch vast beginnen met elken dag dien ééne tekst te lezen, Nellie; dan weet je toch vast wat. Maar nu moet ik gauw weg, want, je weet, het is Zaterdag, en dan is er heel wat te doen.”

Een oogenblik later bevond Nellie zich weer alleen.

„Hè,” riep zij eensklaps uit, „daar is mijn plaatsje ook! alleen is het niet gekleurd, maar anders is het precies eender. En dezelfde woorden staan er ook onder: „Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop.”

Juist was zij tot deze ontdekking gekomen, toen de deur opnieuw geopend werd, en er een bleeke, magere vrouw binnentrad, die er neerslachtig en vermoeid uitzag.

„O, Moeder,” riep Nellie terstond uit, „zie eens wat Marie van buurvrouw Kegge heeft gebracht!”

De aangesprokene wendde snel den blik in de aangewezen richting; doch zichtbaar teleurgesteld antwoordde zij: „O, een almanak, is het anders niet. Een hap warm eten zou beter geweest zijn.”

Toch ging zij even naast haar dochtertje staan, om het voorwerp te bezien.

„Wat staat er met zulke groote letters boven, Moeder?” hernam het kind; „ik heb al geprobeerd het te lezen, maar het laatste woord is zoo moeilijck.”

„De Blijde Boodschap,” antwoordde hare moeder, terwijl zij zich met een zucht afkeerde, en de boterham op tafel neerlegde, die zij uit haar werkhuus had meegebracht.

„De Blijde Boodschap,” herhaalde Nellie nadenkend, „wat voor boodschap kan dat wezen?”

St. Nicolaasavond.

„Arie v. d. Ende, kom eens hier!” Zoo klonk de stem van den hoofdonderwijzer door het schoollokaal, dat hij even te voren verlaten had, om iemand te woord te staan, die verzocht had hem een oogenblik te mogen spreken.

De jongen, wiens naam genoemd was, stond haastig op, en begaf zich door de half geopende deur naar de

gang, van waar hij de stem had gehoord, doch hoe verschrikte onze knaap, toen hij daar niet alleen den hoofdonderwijzer, maar ook een agent van politie zag staan!

„Zeg eens, ventje,” zoo begon eerstgenoemde, hem vlak in de oogen ziende, „heb je van morgen met sneeuwballen gegooid?”

Arie knikte toestemmend, terwijl hij een kleur kreeg als vuur, want hij dacht terstond aan het steentje.

„Nu, dat is zoo erg niet, als je er geen voorbijgangers mee hindert; maar waren het enkel ballen van sneeuw, of zat er nog wat anders in?”

De jongen zweeg; hij was wel dikwijls heel ondeugend, maar liegen deed hij nooit.

„Nu?”

„Eén keer was er een steentje bij, mijnheer,” antwoordde hij bijna onhoorbaar.

„Juist; en daarmee heb je met opzet naar een klein meisje gegooid?”

Weer bewaarde de knaap het stilzwijgen, en ditmaal sloeg hij de oogen neer, zonder het te wagen ze weer op te heffen.

„Je hebt het arme kind een gat in 't hoofd gegooid!” hernam de meester op gestrengen toon; „en 't is de eerste keer niet, dat je een ongeluk hebt veroorzaakt met dat gooiën; daarom is deze agent gekomen, om je mee te nemen naar het politiebureau. — Ga je pet halen.”

Bij deze woorden keek Arie den onderwijzer angstig smeekend aan. Bang was hij gewoonlijk niet, en kleinzeerig nog minder; had men hem in een donker hok willen opsluiten, of een duchtig pak slaag gegeven, dat zou hem weinig vrees aangejaagd hebben; doch mee te gaan naar het politiebureau, en daar wellicht opgesloten te zullen worden, dat vond hij een vreeselijk denkbeeld. En als zijn vader het te hooren kwam, wat dan! En wie weet, wien hij tegen zou komen op zijn weg er heen!

„Versta je mij niet?” vroeg de meester, ziende dat hij zich niet bewoog. Nu kon Arie zich niet langer inhouden; zijn lippen trilden en hij barstte in tranen uit. „Ik zal nooit weer gooien, Mijnheer,” snikte hij; „heusch niet; ik beloof het u vast!”

Er volgde een oogenblik stilzwijgen; de meester scheen zich te bedenken, en zonder dat Arie het bemerkte wisselde hij een blik van verstandhouding met den politieagent. Beiden meenden, dat de knaap voor ditmaal wel genoeg zou hebben aan den schrik; en dat de angst, dien hij scheen te hebben voor het politiebureau, hem voorloopig wel van verdere baldadigheden zou terughouden.

Toch besloot de meester, dat hij er niet geheel zonder straf zou afkomen. Daarom sprak hij na enig beraad: „Welnu, omdat ik weet, dat ik je gelooven kan, en je ook nu niet met leugens voor den dag zijt gekomen, wil ik dezen keer wel verzoeken, je nu nog eens niet mee te nemen; maar je moogt in het middaguur niet naar huis gaan; en als het ooit weer mocht gebeuren, dan ga je onvoorwaardelijk mee.”

Een paar dagen later was het Sint-Nicolaas. Iedereen was druk in de weer met het maken, wegbrengen of openen van pakjes. Het laatste was wel het beste, dacht Arie v. d. Ende; en vol ongeduld verbeidde hij het oogenblik, dat het zijn beurt zou worden dat genoegen te smaken. Veel vlugger dan anders was hij dan ook bij de voordeur, telkens als er gebeld werd; maar nu eens was het de melkboer, dan de brievenbesteller, en eindelijk de waschvrouw, die het schoone goed kwam thuisbrengen, terwijl de vurig begeerde pakjes ditmaal de deur voorbij schenen te gaan.

„Er zal toch wel iets komen, nietwaar, Moe?” Met deze woorden wendde hij zich eindelijk tot een net gekleede, eenigszins bejaarde juffrouw, die rustig het theegood stond af te wasschen. Eer zij echter antwoord geven kon, werd er opnieuw aan de bel getrokken, en

nu zóó hard, dat zij een der kopjes van schrik uit de hand liet vallen, terwijl Arie opsprong en in een oogwenk bij de voordeur stond. Haastig trok hij die open, en ja werkelijk, daar rolde een groot pak naar binnen. Met een kreet van blijdschap bukte hij zich om het op te rapen, en stak toen het hoofd naar buiten om te zien, wie het daar neergelegd kon hebben, maar geen enkele bekende was er in den omtrek te bespeuren; en brandend van nieuwsgierigheid snelde hij er mee naar binnen.

„Aan Mevrouw C. v. d. Ende,” stond er op geschreven; dus gaf Arie het, niet zonder een zweem van teleurstelling, aan zijn moeder over. Deze legde het echter bedaar op de tafel neer en zei: „Ik zal eerst het theegood even wegruimen, er mocht eens wat breken.”

„Hé, Moe, hoe *kunt* u zoo lang wachten?” riep de knaap uit; „bent u dan in 't geheel niet nieuwsgierig?”

„Welzeker, jongenlief, maar een oogenblik kan ik wel geduld hebben.”

Opnieuw werd er hard gebeld; en weg was Arie om open te doen.

„Als 't u blijft,” sprak een zacht stemmetje, en meteen werd hem een pakje in de hand gedruwd.

Werktuiglijk nam Arie het aan, doch op zijn gelat teekenden zich onrust en verbazing. Was dat niet de kleine voddensraapster, die hij zoo dikwijls voor sprinkhaan uitgescholden en eindelijk een gat in 't hoofd ge-gooid had? Inderdaad, zij had nog een doekje om 't hoofd! Wie had haar hierheen gezonden?

Veel langzamer dan den eersten keer liep hij nu naar de woonkamer terug, en hoewel *zijn* naam op het adres stond, haaste hij zich toch niet het pakje te openen.

„Je schijnt toch ook niet zoo heel nieuwsgierig te wezen,” sprak zijne moeder, hem glimlachend, maar toch niet zonder eenige bevreemding aanzien. Arie kreeg een kleur, en om zijne verlegenheid te verbergen,

ging hij een mes halen om er de touwtjes mee door te snijden.

„Wie weet wat er in zit,” sprak hij bij zichzelf, „misschien wil zij mij een poets spelen; en dat zou mij niet kunnen schelen, als moeder mij dan maar geen lastige vragen gaat doen.”

Langzaam sneed hij de touwtjes door en maakte het pakje open. Daar kwam een aardig mandje te voorschijn met zes mooie eieren er in.

„Nu, dat is zeker van iemand die weet hoeveel je van eieren houdt,” lachte zijn moeder.

Arie zei niets; hij dacht weer aan het kleine, bleeke meisje, en vroeg zichzelf met verbazing af, of zij inderdaad zou kunnen weten, dat hij zoo'n afkeer had van eieren?

„Heb je al gelezen wat er op dat papier geschreven staat?” vroeg nu zijne moeder.

Arie nam het op en las: „Met een weinigje geduld, vindt ge uw liefsten wensch vervuld.”

Nu werd hij toch een beetje nieuwsgierig, en voorzichtig nam hij een der eieren in zijn hand, schudde het eens, en begon het toen nauwkeurig te bekijken.

„Ik denk, dat het geen wezenlijk ei is,” sprak hij, en hield het tegen het licht.

„Geen wezenlijk ei? 't Is toch een echte eierschaal.”

„Ja, Moe, maar . . . ik geloof, dat de schalen opgevuld zijn met het een of ander; zou ik er maar eens een openbreken?”

„Welja, doe dat, maar zet er iets onder voor alle zekerheid.”

„Ziet u wel,” riep hij een oogenblik later uit, „zaagsel zit er in, en anders niet!”

„Anders niet? Ik zou je raden nog maar eens goed te kijken.”

Zorgvuldig werd nu het zaagsel uitgespreid en doorzocht, maar niets bijzonders was er in te vinden. Vervolgens brak Arie een tweede, een derde, een vierde,

een vijfde ei open, doch zaagsel en niets dan zaagsel kwam er uit te voorschijn en op zijn gezicht vertoonden zich meer en meer een uitdrukking van wrevel en ongeduld. Toch brak hij het laatste ook nog open, schudde het leeg, en . . . daar kwam een wezenlijk goudentientje uitrollen!

„O Moe!” riep Arie uit, terwijl hij een kleur kreeg als voor van blijdschap en verrassing, „van wien kan dat wezen! Zeker van iemand, die wist, dat ik zoo heel graag een horloge wou hebben.”

„Ja, dat denk ik ook,” antwoordde zijn moeder met een glimlach; „nu heb je tenminste werkelijk, na een beetje geduld, je liefsten wensch vervuld, nietwaar?”

„Ja, Moe; ik zou tenminste niets anders weten te bedenken, dat ik zoo graag had willen hebben, als geld om een horloge te koopen! Nu kan ik het zelf uitkiezen ook; prettig kan het niet. Ik *mag* het toch koopen, nietwaar, Moe?”

„Ja zeker; zoodra je vader tenminste gelegenheid heeft om met je mee te gaan.”

„Moe,” hernam Arie, na met groot genoegen het muntstukje aan alle kanten bekeken te hebben, „ik geloof, dat *U* wel weet, wie het mij gestuurd heeft.”

„Zoo?”

„Ja, want u lachte telkens, toen ik aan 't zoeken was.”

„Wel, ik vond het ook zoo grappig dat je juist *eieren* gekregen had; maar kom, nu zal ik mijn eigen pak ook eens open maken; wie weet wat *daar* in zit! Ik ben werkelijk nieuwsgierig geworden.”

En nu begon het uitpakken opnieuw; een aantal kleine pakjes kwamen er uit het groote te voorschijn en weldra lag de gansche tafel vol met papieren en doosjes, waartusschen verschillende cadeautjes, zoals een portemonnaie, een schortje, een stuk chocolaad en meer snuisterijen. Ook hield juffrouw v. d. Ende nog een doosje in de hand, dat zij juist geopend had en waarop geschreven stond: „Zoek maar goed in alle hoeken, Houd niet spoedig op met zoeken.”

„Nu, dan maar aan 't zoeken, Arie,” sprak zij, en haalde er een klein rolletje uit. Het bevatte een vingerring. Daarna een ander rolletje, waaruit een potlood te voorschijn kwam; en vervolgens vond zij nog een aantal kleinigheden, alle van geringe waarde.

„Nu zit er toch niets meer in,” hernam zij eindelijk, na het doosje nog eens goed van binnen en van buiten bekeken te hebben. Toen zette zij het neer, en ging al hare cadeautjes bij elkander op een tafeltje leggen.

„Zie zoo, Arie,” zeide zij even daarna, „ruim jij nu de tafel eens leeg; doe al de papieren maar in de papiermand, en zet de doosjes op de zoldertrap, dan kan Marie ze morgenochtend mee naar boven nemen; ze komen licht weer eens te pas.”

Arie deed zoals hem gezegd werd, maar eensklaps uitte hij een kreet van schrik: Een inktkoker, dien hij even te voren gebruikt, maar niet weggezet had, was omgevallen, doordien hij er aan stootte; en nu stortte de gansche zwarte inhoud zich uit over de tafel.

„Krijg gauw een natte spons!” riep zijn moeder hem toe, terwijl zijzelve de nat geworden papieren en ook een der doosjes, dat met het vocht in aanraking gekomen was, haastig bijeen pakte, en er mee naar de keuken liep, waar zij alles te zamen in den vuilnisbak stopte. Daarop maakte zij met de spons, eerst met water en vervolgens met azijn, zoo goed mogelijk het tafelleed schoon en hing het over een stoel te drogen.

Natuurlijk stond Arie, aan wiens onvoorzichtigheid het ongeluk te wijten was, er heel beteuterd naar te kijken en het was hem een pak van 't hart, toen zijn moeder zei, dat het nogal goed afgeloopen was; want reeds had de angst hem bekroep, dat zijn goudstukje angesproken zou moeten worden om een nieuw tafelleed te koopen.

Den volgenden dag kreeg juffrouw v. d. Ende bezoek van een harer zusters; eene weduwe, die echter ruimschoots bedeed was met aardsche goederen.

De kleine voddenspaster

2

„Wel,” vroeg zij lachend, „heeft St.-Nicolaas u nogal goed bedacht?”

„Jazeker,” was het antwoord; „kijk maar eens, dit alles heb ik gekregen; en ik begrijp wel aan wie ik het te danken heb,” zoo eindigde zij veelbetekend. De weduwe glimlachte opnieuw en vroeg: „Is dat alles?”

„Ja; en mij dunkt, dat ik tevreden mag zijn.”

„Nu 't zijn maar snuisterijen; iets degelijks is er niet bij; heb je wezenlijk *niets* anders gekregen?”

„Neen; — hoe vraag je dat zoo?”

„Wel, ik zal het je dan maar zeggen; je begrijpt toch wel, dat die zaakjes van mij afkomstig zijn, en ik begin te vreezen, dat je iets over 't hoofd hebt gezien; — er was een dubbele bodem in een der doosjes; heb je dat niet opgemerkt?”

„Neen; maar wat zou dat?”

„Ik had er drie muntbijetjes, elk van tien gulden tusschen gedaan om er een theetafelte met servies voor te koopen; dat wou je immers zoo graag hebben? En ik begreep wel, dat je er vooreerst niet aan zoudt kunnen denken het te koopen.”

„Vooreerst? Zeg maar gerust, in 't geheel niet, want zulke artikelen van weelde kunnen er bij ons nooit op overschieten. Maar ik zal Marie even naar boven sturen om de doosjes te halen; gelukkig bewaar ik ze altijd.”

„Dat wist ik; en daarom heb ik het ook gerust durven wagen het geld op die wijze te verstoppjen; vindt zij het niet,” dacht ik, „dan zal ik het haar morgen wel wijzen. — Doch, wat is er?” Dit laatste voegde zij er bij, omdat er opeens een uitdrukking van groote ontsteltnis zichtbaar werd op 't gelaat harer zuster.

„Wat er is? Ik bedenk mij daar, dat ik één doosje in den vuilnisbak heb gegooid, omdat er inktvlekken op gekomen waren, en vanmorgen is juist de vuilnisman er geweest.”

Op het hooren van deze woorden keek de weduwe niet minder verschrikt dan hare zuster, en haastig werd het dienstmeisje naar boven gezonden om de doosjes te halen, waarna een nauwkeurig onderzoek begon.

„Het is er niet bij,” was weltra de besliste uitspraak van beide zusters; en het is moeilijk te zeggen wie van de twee het meest teleurgesteld was: de vriendelijke geefster of zij, voor wie het geld bestemd was geweest; maar dit is zeker, dat zoowel de eene als de andere de drie muntbijetjes als voorgoed verloren beschouwde.

III.

Buitenkansjes.

Op dienzelfden Sint-Nikolaas-avond zat Nellie alleen in de donkere, koude kamer, waar wij haar reeds eenmaal hebben aangetroffen. Hare moeder was uit werken, en er moesten nog een paar uur verlopen, eer zij thuiskwam. „Kom,” dacht het kind, „ik zal de winkels eens gaan kijken; als al de lichten zijn aangestoken, zullen ze wel heel mooi zijn. Zien kost niemendal, en dan heb ik tenminste ook wat.”

Zoo gedacht, zoo gedaan. Nauwelijks echter bevond zij zich in het laantje, of daar hoorde zij iemand achter zich aankomen, die haar riep. „Nellie, ben jij het?” sprak een haar bekende stem.

„Ja,” antwoordde zij, zich omkeerend, „wat is er, Marie?”

„Wil je een pakje voor mij wegbrengen? Je krijgt er een dubbeltje voor,” hernam de eerste spreekster,

die niemand anders was dan het ons bekende dienstmeisje.

„Een pakje wegbrengen? voor een dubbeltje? ik wel!” was het gereede antwoord.

„Goed, hier is het; de juffrouw heeft het mij vanmiddag meegegeven, zie je, maar zij wou liever niet, dat ik het zelf kwam brengen, omdat haar zontje waarschijnlijk zal opendoen, en het is juist voor hem, begrijp je?”

„Ja,” zei Nellie, terwijl zij het pakje aannam, „waar moet ik het brengen?”

„O, lieve help! Dat zou ik heelemaal vergeten! Ik verbeeldde mij daar, dat je wist, waar ik diende, — weet je de Koningstraat?”

„Jazeker.”

„En heb je daar wel eens een boekwinkel gezien?”

„Jawel; boeken en platen verkoopen ze daar, nietwaar? Ik heb er dikwijls naar staan kijken.”

„Juist; nu, daar is het vlak naast; Nummer 25; v. d. Ende staat er op de deur. — O, maar je kunt nog niet goed lezen. Nu, dat hindert ook niet, want er is maar een boekwinkel in de heele straat, en die is juist op den hoek; vergissing is dus niet mogelijk.”

„Moet ik dan bellen aan de deur vlak daarnaast?”

„Ja; en denk er aan: niets zeggen! — Wacht, hier is het dubbeltje.”

Nellie's oogen glinsterden; het was wel een buitenskansje zoo laat op den dag nog een zilverstukje te verdienen! En met een vroolijk gezicht liep zij op een draffe heen.

Ook deed zij haar boodschap goed, zoals wij in ons voorgaand hoofdstuk gezien hebben. En nog een buitenskansje viel haar ten deel.

„Meisje, wil je even een paar pakjes voor mij wegbrengen?” klonk het haar in de ooren, terwijl zij met begeerige blikken voor een suikerbakkerswinkel stond te kijken, en zij zichzelf juist de vraag had gesteld,

of zij voor haar dubbelte niet eens wat lekkers zou mogen koopen?

Nellie keek den spreker, een net gekleed heer, in 't vriendelijk gelaat, en antwoordde terstond: „Jawel, mijnheer.”

„Goed; neem dan eerst dit pakje en breng het daarginds, waar die lantaarn vlak voor de deur staat. Als je het afgegeven hebt, loop dan dadelijk heen en kom weer hier, dan zal ik zeggen wat je verder te doen hebt.”

Nellie deed zoals haar gezegd werd, en even daarna was zij op dezelfde plek teruggekeerd.

„Zie zoo, kom nu eens mee, dan zal ik je wijzen, waar je dit moet brengen.”

in orde. Nu nog één; je hebt immers geen haast?”

Zoo sprekende gaf de onbekende haar een ander pakje over, en liep een eindje met haar voort. Bij een zijstraat gekomen, sloeg hij die in en wees haar een net huis met een bredestoep er voor.

„Daar is het,” sprak hij; „leg het pakje maar op de stoep neer, trek hard aan de bel en kom dan weer bij mij.”

„Goed zoo,” zei hij, toen zij opnieuw bij hem teruggekeerd was, „daar doet de meid al open en neemt het pakje op; dat zaakje is dus

„Nee, mijnheer,” was haar antwoord, „ik heb niets te doen; ik wilde alleen de winkels maar eens gaan kijken.”

„Zoo, zoo; en je wou zeker graag wat koopen ook, he?”

Nellie keek hem aan, kleurde en knikte toestemmend.

„En heb je geld om wat te koopen?” hernam hij.

„Ja, mijnheer, een dubbelte maar...”

„Nu maar...”

„Ik denk, dat ik het aan moeder moet geven.”

„Heb je het gekregen?”

Weer knikte zij toestemmend en liet er op volgen:

„Ik heb er een pakje voor weggebracht.”

„Zoo; — wel, natuurlijk moet je het aan je moeder geven; kinderen mogen nooit hun geld naar eigen goedvinden besteden.”

Daarop vroeg hij haar of zij nog een vader had, op welke wijze haar moeder het brood verdiende, of zij op school ging, en ook op een Zondagsschool, waar zij woonde, en eindigde met te zeggen, dat hij hare moeder misschien wel eens zou komen opzoeken.

Toen hield hij stil, gaf haar andermaal een pakje, en zei: „Brenge dit nu nog even in dien boekwinkel daarginds.”

Vervolgens haalde hij zijn portemonnaie te voorschijn, nam er een kwartje uit, en stopte het haar in de hand met de woorden: „Denk er aan, kleintje, dat kinderen niet zelf over hun geld mogen beschikken.”

Nellie bedankte hem en liep heen; doch toen zij haar boodschap gedaan had, zag zij hem weer naar zich toe komen en nu met een zakje in de hand.

„Zie eens hier,” sprak hij, haar vriendelijk op den schouder kloppend, „ik heb wat suikergoed voor je gekocht, wat waarschijnlijk zal je moeder daarvoor geen geld uitgeven, en daar zou zij gelijk aan hebben ook; maar kleine meisjes, die zoveel moois en lekkers zien, willen er ook wel eens wat van proeven, nietwaar?”

En eer Nellie van hare verrassing genoegzaam bekomen was om hem opnieuw haar dank te betuigen, was hij verdwenen.

Opgetogen van blijdschap besloot zij nu maar naar huis te gaan; misschien was hare moeder wel reeds thuisgekomen en zij gevoelde behoefte den een of ander in hare vreugde te doen deelen. En ja, zij had goed geraden; het flikkerende licht van de walmende vetkaars, waarvan het flauwe schijnsel haar door de half geopende deur bescheen, zeide het haar reeds, dat hare moeder zich daar binnen bevond. Maar wat was dat! Vol verbazing bleef zij op den drempel staan. Er brandde een heerlijk vuurtje aan den haard! En dat niet alleen: de geur van chocolade kwam haar tegemoet, en er lag koek op de tafel! — Kwam er dan geen eind aan de verrassingen dezen avond? „Moeder,” riep zij uit, „hebt u ook wat gekregen? Zie eens wat ik heb!” En na het geld en het suikergoed triomfantelijk op de tafel gelegd te hebben, begon zij te vertellen, wat haar wedervaren was.

„Nu,” zei hare moeder, toen zij eindelijk zweeg, „ik heb ook een kwartje extra gekregen in mijn werkhuis, en bovendien een keteltje chocolademelk en een half pond speculaas. Nu zullen wij het er maar eens van nemen, dacht ik, en ik bracht wat turf, houtjes en lucifers mee om een lekker vuurtje aan te maken; hoe vind je dat, Nellie?”

„O, heerlijk, Moeder!” riep het kind uit, terwijl haar gansche gezichtje straalde van genoegen; „ik wou maar, dat wij elken dag zulke buitenkansjes hadden!”

„Ja, maar daar is weinig kans op.”

Intusschen had vrouw Trijsenaar — zoo heette Nellie's moeder — de twee gebarsten kopjes, die op tafel stonden, vol geschonken met chocolade, en een daarvan aan Nellie toegeschoven met een groot stuk koek er bij.

„Moeder,” zei Nellie eensklaps, „in den hemel is het nooit donker of koud, nietwaar?”

Vrouw Trijsenaar keek haar dochtertje verbaasd aan, en antwoordde: „Nee, maar wat is dat nu opeens voor een vraag!”

„Wel, ziet u, ik zou daar wel graag heen willen gaan; Marie Kegge zegt, dat er ook nooit iemand honger heeft; en dat iedereen er gelukkig is; maar ik weet niet, hoe ik er komen kan; weet u het?”

„Hoe? Wel, dat weet ik ook niet,” was het eenigszins onwillige antwoord, „maar iedereen, die goed is, gaat er heen.”

„Iedereen, die goed is? Kinderen ook, Moeder?”

„Natuurlijk; als ze ten minste sterven.”

„Is sterven heel akelig, Moeder?”

„Och, kind, waar praat je toch over! Drink nu maar en eet je koek op.”

Nellie keek teleurgesteld, maar durfde niets meer vragen. En hoeveel genoegen zij ook smaakte dien avond, toch kon zij niet nalaten telkens weer aan den hemel te denken en zichzelf af te vragen, of zij daar ooit zou kunnen komen.

Met deze gedachte sliep zij eindelijk in, en zij droomde, dat Marie Kegge haar bij de hand nam en naar een mooie stad bracht met straten van goud, waar het overal heerlijk warm was, en iedereen haar vriendelijk toelachte. En juist wilden zij een huis binnengaan, waar v. d. Ende op de deur stond, toen zij wakker werd en de stem harer moeder hoorde, die haar toeriep: „Kom, Nellie, sta gauw op! over een kwartiertje moet ik al weg, en jij ook.”

„Dat viel niet mee! Donker en koud was het in de kamer, evenals altijd; en bibberend kleedde zij zich aan, om vervolgens, na een stukje droog brood gegeten te hebben, ditmaal echter met koek, de ongezellige woning te verlaten en de koude straat op te gaan, waar de sneeuw onder hare voeten kraakte, en de ijzige wind haar neus en ooren dreigde af te snijden.

Na een eindje samen voortgelopen te zijn, bijna zonder iets te zeggen, gingen moeder en dochter ieder haars weegs om op verschillende wijze een kleinigheid te verdienen.

Als gewoonlijk kwam Nellie ook de Koningstraat door, en onwillekeurig richtte haar blik zich naar het huis, waar zij den vorigen avond voor haar buurmeisje een pakje afgegeven had.

„Zou Marie er al wezen?” dacht zij; „zeker wel, want de vuilnisbak staat voor de deur. — Er zit heel wat in vandaag.” En er op toetredend om haar gewone onderzoek te beginnen, prevelde zij: „Ik geloof dat de bak vol papieren zit; en, kijk eens, er zit een doosje tusschen; dat zou juist goed wezen om er de plaatjes in te bewaren, die ik wel eens vind of krijg; en ook het boekje, dat Marie mij gegeven heeft.” Zoo bij zich zelve voortpratend, stopte zij het doosje in den zak, te gelijk met andere dingen, die zij het meenemen waard vond, en liep toen weer verder.

Ook duurde het niet lang dien morgen of haar zak was vol, wat zeker voor een groot deel toe te schrijven was aan den St. Nicolaasavond, die met zijn vele pakjes, heel wat rommel naar de vuilnisbakken had doen verhuizen. Nellie haastte zich dus naar huis om den zak leeg te maken; waarna zij nogmaals op weg ging om, na een paar uurtes, weder met een voor haar zware vracht thuis te komen. Daarna ging zij aan het uitzoeken en was er ternauwernood mee klaar, toen de duisternis inviel. Nu restte haar nog het verkoopen van hetgeen zij gevonden had, en opnieuw ging ons voddenaarstertje de koude straat op. Intusschen had zij haar weinigje schatten, de plaatjes en het boekje, in het doosje gelegd, en dit op den grond onder de tafel neergezet.

Den volgenden morgen was het veel minder koud; het dooidde sterk, en al spoedig begon het water overal van de ruiten en uit de gootjes te loopen; en de straten geelken weldra op modderpoelen. Daarbij begon het nog te regenen ook, en drupnat van het hoofd tot de voeten kwam onze kleine Nellie des middags thuis. Het eerste wat zij nu deed was, haar doorweekte schoenen en de doornatte kousen uittrekken; daarna droogde zij

de bloote voeten af met een paar vodjes, en trok toen het eenige paar droge kousen aan, dat zij bezat. Hare moeder had ze dien avond willen stoppen, en dat was ook wel noodig, want al hare teenen staken er door, en van een der hielen was nog maar een klein stukje overgebleven. Het was echter nog beter zóó, dan heelemaal op bloote voeten te moeten rondmarcheeren, hoewel zij het toch wenschelijk vond de natte kousen dadelijk over een touwtje te drogen te hangen.

Toen dit alles afgevoerd was, wilde zij als gewoonlijk „haar rommel” gaan uitzoeken, toen eensklaps haar oog viel op het doosje, dat onder de tafel stond, of liever dreef in een grooten plas.

„O, mijn plaatjes en mijn boekje,” jammerde zij en bukte zich terstond, om de genoemde voorwerpen er uit te halen.

„Kijk eens aan, het doosje is heelemaal losgeweekt; de bodem valt er haast uit!”

Daarop deed zij het haastig open, greep de plaatjes en het boekje, en te gelijker tijd een stuk bordpapier dat zeker vastgeplakt gezeten, en waarvan de gom nu losgelaten had.

„He, wat zijn dat voor aardige papiertjes,” dacht zij, na het er uitgehaald te hebben; „dat lijken ook wel plaatjes; kijk eens, er staat een vrouw op, en een leeuw, en daar nog een hoofd. Jammer dat ze ook al nat geworden zijn! Maar, wacht, ik zal ze met mijn plaatjes en het boekje op de tafel uitspreiden, dan zullen ze wel gauw droog worden.” Na dit gedaan te hebben, zette zij het doosje op een andere plaats, nam een paar lappen uit den zak, en begon zoo goed en zoo kwaad als het ging, den plas op te dwielen.

Een uurtje later kwam hare moeder thuis; zij zag er mistroostig uit en gaf nauwelijks acht op het gepraat van haar dochtertje.

Eensklaps echter veranderde de uitdrukking van haar gelaat.

„Kind!” riep zij uit, „van wie heb je die gekregen, of heb je ze gevonden?”

„Wat, Moeder?” vroeg Nellie zonder in 't minst te kunnen vermoeden, wat hare moeder zoozeer in verbazing bracht.

„Wel, die papiertjes daar! Hoe kom je er aan?” Nellie vertelde nu hoe de zaak zich had toegedragen, en na met groote belangstelling naar het verhaal geluisterd te hebben begon vrouw Trijsenaar de drie muntbiljetjes achtereenvolgens nauwkeurig te bekijken. „Ik kan niet anders zien of ze zijn goed,” prevelde zij; „en Nellie heeft ze eerlijk gevonden. Maar . . . ’t is toch beter, als zij het niet weet; er mochten eens praatjes van komen.”

Daarna vouwde zij de inmiddels droog geworden

papiertjes dicht, haalde haar beursje te voorschijn en stopte ze er in.

„Mag ik ze niet hebben, Moeder?” vroeg Nellie.

„Neen, kind,” was het antwoord, „ik wil ze liever zelf bewaren.”

„Waarom, Moeder?”

„Dat doet er niet toe!” was het ietwat scherpe antwoord; „maak maar voort; de heele vloer ligt vol. — Als je klaar bent,” liet zij er vriendelijker op volgen, „dan zal ik je geld geven om nog wat turf en houtjes te halen; en dan zullen wij weer een lekker vuurtje aanmaken, net als gisteren en eergisteren.” Deze woorden deden het gezicht van de kleine meid opeens weer opklaren. „O, Moeder,” riep zij uit, „hebt u weer een buitenkansje gehad?”

„Ja,” was het antwoord; „maar nu moet je er mij niet meer naar vragen, want ik kan er je verder niets van zeggen. Wees nu maar blij, dat het zoo is.”

Nu, Nellie was blij; en zij werd het nog meer, toen hare moeder den volgenden dag met een potje en een pan thuiskwam, en zij aardappelen en spek mocht gaan halen. Doch hare vreugde steeg ten top, toen zij een paar dagen later een warmen wollen doek, en een paar stevige kousen kreeg. Zij begreep er niets meer van! Hoe zou hare moeder toch aan al dat geld gekomen zijn? Zij waagde het echter niet die vraag uit te spreken, vreemde dat het dan opeens uit zijn zou met vuurtjes, warm eten en andere verrassingen.

De Zondagsschool.

Ruim twee weken waren er verlopen sedert het hierboven vermeldte, toen op zekeren avond Marie Kegge de woning van vrouw Trijsenaar binnentrad. Deze was juist, dicht bij het vuurtje aan den haard, half ingedommeld, terwijl Nellie bij de tafel zat, verdiept in haar boekje.

„Goejen avond, buurvrouw,” sprak het dienstmeisje, na de kamerdeur te hebben opengedruwd.

De aangesprokene schrikte op en keek haar eenigszins verbijsterd aan. Sedert de muntbijetjes in haar bezit gekomen waren, gevoelde zij zich nooit zoo geheel rustig, en altoos ontstelde zij, wanneer iemand haar onverwachts toesprak, maar vooral wanneer Marie dit deed, aan wier meesters het geld immers waarschijnlijk toebehoorde.

„Je weet wel,” hernam Marie, „dat we over een paar dagen Kerstmis hebben; nu, dan is er feest op de Zondagsschool, en ik heb van mijn Mijnheer een paar kaartjes gekregen, die ik geven mag aan wie ik wil. Toen dacht ik, misschien wil buurvrouw Trijsenaar ze wel graag hebben om er heen te gaan met Nellie.”

„O, Marie,” riep laatstgenoemde uit, terwijl zij haastig van haar stoel sprong en op de spreekster toeliep. „O Marie, wat zijn dat voor kaartjes? Mag ik ze eens zien?”

„Wel, aan die kaartjes is niets te zien, maar je moet er een bij je hebben om binnen gelaten te worden in de zaal, waar het feest gehouden wordt. Ik ga er zelf ook heen.”

„Heb je er zin in, buurvrouw?”
Met getrigen blik keek Nellie hare moeder aan, die aarzelend vroeg: „Het is zeker op een van de kerstdagen?”
„Ja, op den tweeden.”

„Hoe laat?”

„'s Avonds om zes uur.”

„Wel,” hernam zij, na nog even te hebben gewiefeld, „het zal altijd beter wezen dan thuis te zitten. Heb je de kaartjes bij je?”

„Ja, hier zijn ze. — Kijk, het staat er allemaal op; ook waar je wezen moet. — Mijn Mijnheer is ook aan die Zondagsschool, weet je; daarom kon hij mij die kaartjes geven. Voor mijn moeder heb ik er ook een. Nu, wel ter ruste!”

„Bent u niet blij, Moeder?” vroeg Nellie, toen zij vertrokken was.

„Och, blij, blij, we mogen toch alleen maar toekijken en luisteren, dat is alles; maar het zal er in elk geval warm zijn, denk ik, en een beetje gezelliger dan hier.”

„Wat zouden die kinderen daar doen, Moeder?” hernam Nellie, die er zoo gaarne alles van wilde weten. „Doen? wel, zingen, denk ik; en chocolade drinken misschien.”

„O,” zei Nellie; en zij dacht, dat het wel heel heerlijk moest wezen, op een Zondagsschool te mogen gaan.

„En wat nog meer, Moeder?”

„Och, kind, ik weet het niet! Je moet altoos het naadje van de kous weten! Heb maar een beetje geduld, dan zul je er alles van zien.”

Nu, het was een moeilijk ding voor Nellie, nog drie dagen geduld te hebben, en nooit had de tijd haar zóó lang toegeschenen. Eindelijk echter brak het gewenschte oogenblik aan, en te zamen met Marie en hare moeder, begaven vrouw Trijsenaar en Nellie zich op weg.

„Hier is het,” zei Marie, nadat zij een aantal straten waren doorgelopen, en alle vier stonden zij stil voor een gebouw, waarvan de deur openstond, terwijl er voortdurend menschen met kinderen aan de hand naar binnen gingen.

Bij den ingang stond iemand op de kaartjes te ontvangen; en na ze te hebben afgegeven, werden zij in

het helder verlichte lokaal toegelaten, waar het feest gehouden zou worden. Ruim tweehonderd kinderen hadden daar reeds plaats genomen; en een vijftal onderwijzers liepen of stonden er bij om een weinig orde te houden onder het wel wat luidruchtige troepje; terwijl een zesde, om het gepraat en gefluister der kleinen te overstemmen, een lied speelde op een fraai orgel. Ook hingen er mooie platen aan den muur, en er stond een tafel vol met keurige, gekleurde boekjes. Dit alles gaf onze Nellie heel wat te kijken en te denken, tot zij eensklaps van louter verrassing overeind sprong, daarna haar moeder aanstootte en half overluide tot haar zeide: „O, Moeder, kijk eens, daar staat dezelfde mijnheer, die mij met Sint-Nicolaas-avond een kwartje gegeven heeft! Kijk, daar!”

„Stil toch, kind,” fluisterde hare moeder haar toe, „je moet niet zoo wijzen, dan kijkt iedereen ons aan; en die Mijnheer kent je natuurlijk toch niet meer.”

Omtrent dit laatste echter was het kind nog zoo zeker niet, en zij deed al haar best om de aandacht van dien heer tot zich te trekken, doch het gelukte haar niet.

Intusschen was het langzamerhand doodstil geworden in de zaal; ook het orgel zweeg en aller blik richtte zich naar een der onderwijzers, die op een kleine verhevenheid plaats genomen, en de handen gevouwen had.

„Laat ons bidden,” sprak hij zacht en eerbiedig, waarna de kinderen opstonden, de mannen het hoofd ontblootten en allen eveneens de handen vouwden. Ook Nellie deed het.

Toen werd er een kort, eenvoudig gebed uitgesproken, dat Nellie misschien wel had kunnen begrijpen, wanneer zij er naar geluisterd had, doch hare gedachten dwaalden telkens weer af naar den heer, die haar het kwartje gegeven had; en toen er „amen” gezegd werd, was haar eerste blik weer op hem gevestigd; en tot hare groote vreugde was hij het, die even daarna de kerstgeschie-

denis ging vertellen. Nu luisterde zij met haar volle aandacht. Het was dan ook voor den eersten keer in haar leven, dat zij die geschiedenis hoorde, en daarbij, mijnheer Verhoeven — zoo heette de spreker — was zóó boeiend te vertellen, dat zelfs zij, die haar al heel dikwijls gehoord hadden, toch onafgewend den blik op hem gericht hielden, en met zichtbaar genoegen luisterden.

Onder de kinderen echter was er een, die zoo nu en dan het hoofd afwendde en dan steelsgewijze een blik wierp op Nellie, terwijl zich daarbij een zekere onrust op zijn gelaat vertoonde. Het was Arie v. d. Ende. „Hoe komt zij nu hier?” zoo vroeg hij zichzelf af. „Zonder kaartje mocht toch niemand binnenkomen en wie zou er haar een gegeven hebben?”

Opeens echter werd het raadsel opgelost: Hij zag, hoe zij, toen mijnheer Verhoeven ophield met spreken, iets zeide tot de vrouw, die naast haar zat, waaruit hij besloot, dat dit hare moeder moest zijn; en deze had hij zien praten met Marie, het dienstmeisje van zijne moeder. De kleine voddenaar was dus zeker een buurmeisje of een kennisje van Marie, zoo besloot hij. Deze ontdekking was hem volstrekt niet aangenaam, want, in de meening dat Nellie hem evengoed kende als hij haar, vreesde hij, dat zij aan Marie vertellen zou, hoe dikwijls hij haar uitgescholden had. Marie zou het dan weer aan zijn moeder kunnen oververtellen, en dan zou hij ondervraagd worden! Misschien kwam het dan ook nog wel uit, dat hij bijna met een agent had moeten meegaan naar het politiebureau.

Hij hoopte nu maar, dat zij hem niet opmerken zou, waarom hij besloot niet meer dien kant uit te kijken. Hij had echter volkomen gerust kunnen wezen, wat Nellie betrof, want zij had nooit de moeite genomen zich de trekken of het voorkomen in 't geheugen te prenten van de jongens, die haar uitscholden en plaagden; integendeel, gewoonlijk wendde zij het hoofd af

en liep haastig weg. Zelfze echter was bij de schooljeugd goed bekend als de kleine voddenaarster, daar zij haar elken morgen de vuilnisbakken zagen nasnuffelen, en zij bovendien door haar armelijk voorkomen en den grooten zak op haar rug dadelijk in 't oog viel.

Na het zingen van een lied, trad er weer een spreker op. „Dat is mijn Mijneer,” fluisterde Marie, met een glimlach van genoegen op 't gezicht, hare buurvrouw in 't oor.

Mijneer v. d. Ends begon met te zeggen, dat hij het zingen heel mooi gevonden had. „Maar,” zoo ging hij voort, „ik ken toch een lied, dat nog veel mooier is, mooier zelfs dan het heerlijke lied der engelen; het is 't nieuwe lied, dat gezongen zal worden door allen, die op aarde den Heere Jezus hebben liefgehad en door Zijn bloed van hunne zonden gewassen zijn.”

„Zullen wij dat lied ook eenmaal meezingen rondom den troon van God en van het Lam? Zullen wij behooren tot die groote, ontelbare schare, wier kleederen gewassen zijn in het bloed des Lams? Misschien is het hedenavond de laatste maal, dat wij de liefelijke roepstem vernemen van Hem, die arm geworden is om ons rijk te maken; van Hem, die zijn heerlijken hemel verliet om aan een schandelijk vloekhout te sterven; te sterven in onze plaats. Mijn zoon geef Mij uw hart,” zoo klinkt ook thans zijn vriendelijke uitnodiging. Wat zult gij doen? Hem voorbij laten gaan, gelijk zoo menigmaal reeds? Neen, doet zoals de blinde bij de poort van Jericho, die niet wilde wachten tot een volgenden keer; niet wilde ophouden met roepen, totdat de Heere Jezus naar hem geluisterd had. En zeker, indien hij had gewacht daar niet weer terug. — Wat zult gij doen? Wachten op een gelegener tijd, die misschien nimmer komen zal? Denkt er aan, dat het morgen te laat kan wezen, voor *ewig*

De kleine voddenaarster

3

te laat! Daarom, zoo gij behooren wilt tot hen, die eenmaal in het heerlijke Vaderhuis dat nieuwe lied zullen zingen, sta dan stil op uw weg, en luister naar de stem van den trouwen Heiland, die zóoveel gedaan heeft, om u daar te kunnen brengen!”

Nellie had ook nu met aandacht geluisterd, doch zij kon de meening van den spreker niet recht vatten; zij wist niets van een blinde en van Jericho, veel minder begreep zij wat er bedoeld werd met het nieuwe lied en het Vaderhuis; en zij wist niet hoe en waar zij zou moeten stilstaan. Het gesprokene was dan ook voornamelijk bestemd geweest voor de „grote menschen,” die tegenwoordig waren, hoewel de kinderen, die geregeld ter Zondagsschool kwamen, er zeker ook nog genoeg van konden vatten.

Nu werd er weder gezongen; nog veel mooier dan den eersten keer, meende Nellie. En daarop kwamen er twee groote manden met krentenbroodjes en twee andere met kerstkransen van speculaas. Natuurlijk ging er onder de kinderen eensklaps een groot gejuich op bij dit gezicht; doch er werd niets uitgedaald, voordat alles weer stil was.

„Zouden wij ook wat krijgen?” fluisterde Nellie hare moeder in 't oor.

„Welneen, kind,” was het antwoord, „het is alles voor de kinderen van de Zondagsschool.”

„Die mooie boekjes ook?”

„Natuurlijk.”

„Moeder,” hernam het kind, na een poosje geruzegen en voor zich uitgekeken te hebben naar de van geluk stralende gezichtjes der kinderen, die reeds in 't bezit gekomen waren van een krentenbroodje of een kerstkrans; „Moeder, zou die mijnheer van het kwartje er niets aan kunnen doen om mij een plaatsje te geven op de Zondagsschool?”

„Dat weet ik niet, kind; maar zonder hoed zou je er toch niet heen kunnen gaan, en schoenen heb je

ook haast niet meer. Op een Zondagsschool moet je behoorlijk gekleed wezen.”

Op deze bedenking wist Nellie niets te antwoorden, dus vergenoegde zij zich nu verder maar met toekijken.

Eindelijk was de uitdeeling afgelopen, ook van de boekjes; en nadat er nog eens gezongen was en gebeden, maakte de verzamelde menigte zich gereed om te vertrekken.

Te vergeefs keek Nellie bij het heengaan nog telkens

met verlangenden blik naar den heer Verhoeven; hij scheen haar niet op te merken, of wellicht was de herinnering aan zijn kleine pakjesdraagster hem reeds geheel ontgaan. Hoe groot was echter hare verrassing

en blijdschap, toen hij, ongeveer een week later, eensklaps voor haar stond, terwijl zij bezig was hare lorren en beenen uit te zoeken.

„Ben ik hier terecht bij vrouw Trijsenaar?” vroeg hij. „O, wacht,” ging hij voort, „ik zie het al; wij kennen elkaar nog wel, hé?”

„Ja, mijnheer,” sprak zij snel, en liet er terstond op volgen; „en ik heb u gezien op het feest!”

„Welk feest?” vroeg hij verbaasd.

„Van de Zondagsschool, mijnheer,” en nu vertelde zij hem alles daaromtrent.

„Welzoo; en zou je ook graag op een Zondagsschool willen gaan?”

„Ja, mijnheer!” antwoordde zij opgetogen, doch terstond daarop betrok haar gezichtje, en aarzelend voegde zij er bij: „maar.... maar.... moeder zegt, dat het niet kan.”

„Niet? En waarom niet?”

„Omdat.... omdat.... ik heb geen hoed, mijnheer.”

„Welnu, dat is niets; zonder hoed zal je evengoed binnengelaten worden.”

„En mijn schoenen zijn zoo slecht.”

„Dat is heel jammer; maar je gaat er toch zeker nog wel mee uit?”

„O, ja, elken dag.”

„Dan kun je er dus ook wel mee naar de Zondagsschool loopen, nietwaar? Maar misschien weet ik er nog wat beters op. Ik heb een dochtertje, dat zowat even groot is als jij bent. Mogelijk heeft zij nog een paar laarsjes over, en.... wie weet, wat nog meer. Ik zal er eens met mijne vrouw over spreken. — Je moeder is zeker uit?”

„Ja, mijnheer.”

„Zou zij nog lang uitblijven?”

„Om twee uur komt moeder gewoonlijk thuis.”

„Om twee uur pas? Dat wordt mij te laat; het is nu pas even één uur. Is zij na twee uur altijd thuis?”

„Meestal wel, mijnheer; maar soms niet.”
 „Nu goed; dan hoop ik van de week nog eens terug te komen, om er met je moeder over te spreken. — Welzoo” ging hij voort, naar den wand ziende, „heb je een „Blijde Boodschap” hier? Dat doet mij genoegen.”
 „Ik begrijp niet welke boodschap er bedoeld wordt, mijnheer,” zei Nellie, die deze gelegenheid terstond aangreep om aan hare weetgerigheid te voldoen; en met verlangenden blik keek zij hem aan.
 „Weet je dat niet, kleintje? Wel, bedenk eens, wat je op het feest hebt hooren vertellen van engelen, die een Boodschap brachten aan de herders in het veld? Welke Boodschap was dat?”
 „Dat er een klein Kindje geboren was,” antwoordde Nellie terstond.
 „Ja, en wie was dat Kindje?”
 „Het was de Zoon van God,” hernam zij eerbiedig.
 „Juist, en waar was hij vandaan gekomen?”
 „Uit den hemel, waar de engelen wonen.”
 „Nu, ik zie, dat je goed geluisterd hebt; en wat kwam Hij op aarde doen?”
 „Dat heb ik niet goed begrepen,” antwoordde zij aarzelend.
 „Dan zal ik je dat eens duidelijk zien te maken: Vertel mij eens, zou je wel in het paleis van den koning mogen binnengaan?”
 „Neen,” zei Nellie, „dat geloof ik niet; of... misschien, als ik heel netjes gekleed was?”
 „Ja, dat zou in elk geval noodig wezen om tot den koning toegelaten te worden; maar, al zou je dan mogen binnengaan, denk je, dat je ook in het paleis zou mogen *blijven*? Dat je er zou mogen wonen, zooals je nu hier woont?”
 „Neen,” lachte Nellie, „dan zou ik een dochtertje van den koning moeten wezen.”
 „Precies; welnu, de hoogste Koning is God; Zijn Paleis is de hemel, en de heilige engelen zijn Zijne

dienstknechten; doch Hij wilde ook *kinderen* hebben, die met Hem in dat heerlijke huis wonen, en Hem Vader noemen zouden. En wie denk je nu, dat Hij daartoe uitkoos? Geen heilige engelen, maar arme, ongelukkige, slechte menschen. Die menschen hadden een boos hart en deden wat zij zelf goed vonden; niet wat God wilde, want zij hadden Hem niet lief, daarom moesten zij gestraft worden en God had gezegd, dat zij allen moesten sterven. Maar nu kwam de Heere Jezus, en Hij zeide: Ik zal naar de aarde gaan, en Ik zal sterven, in plaats van die booze menschen. Dat vond God goed, want Hij had de menschen lief, en nu heeft Hij beloofd, dat iedereen, die tot den Heere Jezus gaat en doen wil wat Hij zegt, Zijn eigen kind zal worden. Wel, kleine, is dat niet heerlijk? Is dat geen blijde boodschap?”
 Het meisje antwoordde niet. Blijkbaar dacht zij ernstig over het gehoorde na.
 „En staat dat alles daarop geschreven?” vroeg zij eindelijk, naar den almanak wijzend.
 „Ja, mijn kind; God heeft een Boek laten schrijven, om ons dat alles te doen weten; en nu staan er vele woorden uit dat Boek op deze. Daarom heet zij „de Blijde Boodschap.”
 „O,” zei Nellie, en keek peinzend voor zich uit; „moeder wist dat, geloof ik, niet; zij zal wel blij wezen, als ik het haar vertel. Maar...” hernam zij weifelend, „mag iedereen tot den Heere Jezus gaan om een kind van God te worden?”
 „Ja, iedereen; de Heere Jezus stuurt niemand weg, en altoos wil Hij naar ons luisteren, waar wij ook zijn. Maar nu moet ik weg; op de Zondagsschool — als je moeder goedvindt dat je er heengaat — zul je er wel meer van hooren.”
 Twee dagen later kwam er een dienstmeisje met een groot pak, waarop het adres geschreven stond van vrouw Trijsenaar; en zij overhandigde het met de

boodschap, dat Mijnheer dienzelfden dag nog komen zou. Zoo gebeurde het ook, en den eerstvolgenden Zondag ging Nellie naar de Zondagsschool, gekleed in een warme wollen jurk, stevige schoenen aan de voeten en een net hoedje op 't glad gestreken haar. Dat niemand zich gelukkiger gevoelde dan zij, behoeft zeker niet gezegd te worden.

Het nieuwe lied en de muntbiljetjes.

„Kind,” zei Nellie's moeder op zekerden morgen, ongeveer drie weken na het bezoek van den heer Verhoeven, „ik kan vandaag niet uit werken gaan; gisteren heb ik mij al onwel gevoeld, en nu ben ik niet in staat op te staan. Je moet het maar even gaan zeggen.”
 Zoo bleef vrouw Trijsenaar dus te bed liggen, dien dag en den volgenden en nog vele dagen daarna. In 't eerst lag zij meestal doodstil, met de oogen gesloten, als gevoelde zij zich geheel uitgeput; maar soms rees zij haastig overeind, staarde wild om zich heen en scheen het dan erg benauwd te hebben. En langzamerhand werden deze aanvallen van benauwdheid veelvuldiger; ook gebeurde het wel, wanneer Nellie tegen den middag thuiskwam, dat haar moeders eerste uitroep was: „Water, water! o, Nellie geef mij water!” terwijl deze haar dan zoo vreemd aankeek, dat zij er bijna bang van werd. „O, hoor,” riep zij een keer uit, „daar zingen zij al! Nu is het te laat! te laat! Hij is voorbijgegaan!”
 „Ik hoor niemand zingen, Moeder,” antwoordde het kind verbaasd, „wat bedoelt u?”

„Ja, ja,” klonk het dan weder, „daar komt zij! stop ze weg, Nellie, stop ze weg!”
 Nellie begreep er niets van, en toen hare moeder hoe langer hoe onrustiger werd, besloot zij buurvrouw Kegge maar eens te gaan roepen. Deze kwam en was van meening dat het hoog tijd werd den dokter eens te laten komen.
 Den volgenden dag verscheen er een geneesheer. „Het is een overspanning van zenuwen,” verklaarde hij, na haar opmerkzaam beschouwd en onderzocht te hebben; „zij moet heel rustig gehouden worden, en zooveel mogelijk versterkend voedsel gebruiken.” Daarna schreef hij een drank voor en vertrok.
 „Als je mij noodig hebt, kom je mij maar roepen, hoor!” zei de buurvrouw en ging ook heen.
 Zoo was Nellie dan weer alleen met haar zieke moeder, die echter, tot hare groote vreugde, na het gebruik van den drank, rustiger werd, en eindelijk in slaap viel.
 „Nu zal ik ook maar naar bed gaan,” dacht het kind, hoewel het pas even donker was, „want ik weet niet of ik een vuurtje mag aanmaken en het is hier zoo koud.” Zoo ging zij dan stilletjes naast hare moeder liggen, en het duurde niet lang of zij sliep ook in.
 Eensklaps echter schrikte zij wakker door een luident gil. Zij vloog overeind, greep om zich heen, en ontdekte toen, dat hare moeder ook overeind zat. „O, daar is zij, daar is zij!” riep deze uit.
 „Wie, Moeder?” vroeg Nellie.
 De zieke gaf geen antwoord. „Misschien was het een droom,” prevelde zij een oogenblik later. „O, Nellie, het was zoo akelig!”
 „Wat was het dan, Moeder?”
 „Neen, neen,” hernam de aangesprokene op gejaagden toon, „je moogt er niets van weten: ik zal ze zelf bewaren.”
 „Wat bewaren, Moeder? Ik begrijp er niets van.”
 Doch ze kreeg geen antwoord. „Nellie heeft ze eerlijk gevonden,” hoorde zij de zieke nog fluisteren.

„Wat kan moeder toch bedoelen?” vroeg zij zichzelf af, telkens en telkens weer, tot zij eindelijk opnieuw insliep en eerst tegen den morgen ontwaakte. Ook hare moeder lag wakker, schijnbaar rustig.

„Moeder,” zei Nellie, terwijl zij opstond, „mag ik wat geld uit uw beursje nemen om brood te halen? En zal ik ook een vuurtje aanmaken?”

„Brood, vuur,” herhaalde de zieke, „en een doek voor Nellie en kousen, en warm eten. — Neen, neen, zeg mij niet, waar je ze gevonden hebt; ik wil het niet weten! Je hebt ze eerlijk gevonden, niet-waar?”

Nellie was ten einde raad. Wat kon dat alles toch beteekenen? Zij besloot nog maar eens naar de buurvrouw te gaan; doch juist toen zij aan dit voornemen gevolg wilde geven, verscheen Marie op den drempel om te vragen, hoe het ging met hare moeder. Verschrikt trad zij echter terug, toen vrouw Trijsenaar eensklaps een schreeuw gaf en uitriep: „Weg, weg, ga heen! Ik weet niet aan wie ze toebehooren!”

„Zoo spreekt moeder nu telkens,” zei Nellie treurig, „en ik weet niet wat ik doen moet.”

„Laat haar maar rustig liggen,” fluisterde Marie haar toe; „zij weet niet wat zij zegt; het is zeker de koorts. Moeder komt over een uurtje nog eens kijken.”

Daarna groette zij het kind en ging heen. Den volgenden dag was het Zondag, doch Nellie kon niet als gewoonlijk naar de Zondagsschool gaan, want hare moeder kon niet alleen blijven, had buurvrouw Kegge gezegd.

„Weet niemand waarom Nellie Trijsenaar niet present is?” vroeg de heer v. d. Ende, in wiens klasse zij geplaatst was, aan de kinderen.

„Ja, mijnheer,” sprak een klein meisje, dat in hetzelfde hofje met haar woonde, „hare moeder is zoo erg ziek.”

„En kun je mij ook precies zeggen, waar zij woont?”

„Ja, mijnheer,” antwoordde hetzelfde meisje, „zij woont schuin over ons in het St. Helena-hofje.”

„Zoo, dan zal Marie haar ook wel kennen,” dacht hij, en thuisgekomen vroeg hij er zijn dienstmeisje naar, die hem natuurlijk dezelfde reden opgaf voor hare afwezigheid. En toen het kind den volgenden Zondag weer niet verscheen, besloot hij dienzelfden middag nog hare moeder te gaan bezoeken.

Vrouw Trijsenaar had juist een uurtje tamelijk rustig gelegen, toen hij haar huisje binnentrad.

„O, Moeder,” riep Nellie uit, „daar is mijnheer v. d. Ende! die mijnheer van Marie, weet u wel?”

Tot haar groote ontsteltenis echter vloog hare moeder, bij het hooren van dien naam, eensklaps verschrikt overeind, en keek daarbij zoo verwilderd in 't rond, dat Nellie er bang van werd. Intusschen was de bezoeker de bedstede genaderd; en zich over de zieke heenbuigend, vroeg hij zacht en vriendelijk: „Wel, vrouw Trijsenaar, hoe gaat het u?” Doch in plaats te antwoorden, bleef zij hem strak aanzien, met een uitdrukking van angst op 't gelaat, die hem pijnlijk aandeed.

„Ik had gehoord, dat gij ziek waart,” hernam hij vriendelijk, „en nu kom ik eens zien, hoe het u gaat.”

„Het is te laat,” fluisterde zij, „te laat! Hij is al voorbij.”

Eensklaps herinnerde de heer v. d. Ende zich, wat hij op 't Zondagsschoolfeest gesproken had en kwam het vermoeden bij hem op, dat deze vrouw daarbij tegenwoordig geweest was; daarom antwoordde hij: „Neen, de Heere Jezus is nog niet voorbij; Hij staat voor de deur van uw hart; Hij klopt en wil zoo graag binnengelaten worden.”

„Neen, neen,” riep zij uit, „zij zingen al! Hoor, zij zingen al!”

„En gij moogt meezingen,” hernam hij, haar rustig aanziende; „gij moogt meezingen, wanneer gij naar Hem wilt luisteren en Hem binnen laten.”

Een oogenblik scheen een straal van hoop haar gelaat te verhelderen, en haar oog richtte zich naar de plaat, die aan den muur hing; doch terstond daarop keerde zij het hoofd af onder den uitroep: „Neen, neen, ik heb de papertjes niet meer. Moet ik ze niet eerst teruggeven?”

En terwijl de bezoeker haar niet een blik vol medelijden beschouwde, hernam zij met smeekende stem: „Wees niet boos, mijnheer! Nellie had ze eerlijk gevonden.”

„Arme vrouw,” sprak hij, „ik weet niet waarover gij spreekt; maar de Heere Jezus heeft u toch lief; Hij wil u gelukkig maken, vraag het Hem maar.” Daarop keerde hij zich tot het kind, dat op enigen afstand naar het gesprek had staan luisteren. „Waar spreekt je moeder toch over?” vroeg hij zacht: „wat heb je gevonden, Nellie?”

„Ik weet niet wat moeder bedoelt, Mijnheer; zij spreekt telkens zoo vreemd in de laatste weken.” En zij keek hem daarbij zoo vrijmoedig aan, dat hij aan die woorden der arme vrouw verder geen waarde hechtte, en over wat anders begon te praten.

„Komt u nog eens terug, mijnheer?” vroeg Nellie bijna smeekend, toen hij zich gereed maakte om te vertrekken.

„Welzeker, kindlief, dat wil ik wel; al vrees ik,” liet hij er treurig op volgen, „dat het je arme moeder weinig goed zal doen.”

Werkelijk kwam hij nog een paar keeren terug, doch zijn komst scheen Nelly's moeder altoos zoo ernstig te maken, en daarbij gaf zij steeds zulke vreemde antwoorden, dat hij vooreerst zijne bezoeken maar liever wilde opgeven. Toen hij dit aan zijne vrouw mededeelde gaf deze haar wensch te kennen er ook eens heen te gaan. „Ik heb zoo'n medelijden met die ongelukkige vrouw,” sprak zij, „en misschien zal het mij gelukken haar vertrouwen te winnen; ik vrees, dat zij iets op 't ge-

weten heeft, waardoor zij voortdurend gekweld wordt.” En daar haar echtgenoot van hetzelfde gevoelen was, ging zij er op zekerden middag heen. Vrouw Trijsenaar sliep echter, toen zij kwam, en daar zij haar ongaarne wilde wakker maken, zette zij zich neer om een praatje te maken met het kind. Hiermede bezig viel haar oog op een doosje, dat op tafel stond. Er was iets op geschreven; en bijna zonder het te willen las zij de volgende woorden: „Zoek maar goed in alle hoeken. Houd niet spoedig op met zoeken.” Had zij goed gezien, kon het datzelfde doosje wezen? Zij trok het naar zich toe en bekeek het nauwkeurig. „Nellie,” sprak zij het kind onderzoekend aanziende, „hoe kom je aan dat doosje?”

„Ik heb het gevonden, juffrouw,” antwoordde het meisje terstond, „in een vuilnisbak.”

„Was de bodem al los, toen je het vond, of heb je hem zelf losgemaakt?”

„Neen, juffrouw, het is vanzelf gebeurd.” En lachend begon Nelly te vertellen, hoe het in een plas gestaan en daardoor losgeweekt was. „En er zaten zulke aardige papertjes in,” ging zij voort, „maar die heeft moeder bewaard; ik mocht ze niet hebben.”

„Zoo, zoo. Maar zeg mij eens, Nellie,” en juffrouw v. d. Ende schoof het doosje weg, als ware dit onderwerp afgehandeld, „zeg mij eens, hoe gaat het toch, nu je moeder in 't geheel niets meer verdient? Is het geld dat je krijgt voor de lorren en beenen, genoeg om al het noodige te koopen?”

„Neen juffrouw!” riep Nellie uit, „ik krijg er soms maar één dubbeltje voor; maar moeder had nog een heeleboel geld in haar beursje en dat gebruik ik nu maar.”

„En heeleboel geld,” dacht juffrouw v. d. Ende, „en van een paar halve dagen in de week uit werken te gaan, kan zij toch stellig niets overhouden. — Dat zal dus wel de reden van haar onrust wezen. Zou hierdoor

ook haar angst voor mijn man verklaard kunnen worden? Maar . . . het kind zal toch niet onthouden hebben, waar het dat doosje gevonden heeft: Ik zal het haar toch eens vragen."

"Ja juffrouw," zei Nellie in antwoord op die vraag, "het was . . . O, wacht eens, 't is waar ook! U bent zelf de juffrouw van Marie! Bij u voor de deur heb ik het gevonden. Ik weet het nog goed, want ik heb nog gekeken of ik Marie ook zag. Ik had den vorigen avond een pakje bij u moeten brengen, ziet u," voegde zij er als verklaring bij, "daarom wist ik precies, waar zij diende."

"Nu, zij weet er tenminste niets van, dat het papiertjes van waarde geweest zijn," dacht juffrouw v. d. Ende. "Nellie," hernam zij na een oogenblik stilzwijgen, "zou je den volgende Zondag niet graag weer eens naar de Zondagschool willen gaan?"

"Ja, juffrouw," was het gretige antwoord, "maar ik mag moeder niet alleen laten."

"Nee, kindlief, dat weet ik; maar als ik nu eens hier kwam om op haar te passen, totdat je terugkomt?"

Nellie's oogen schitterden. "O, juffrouw," sprak zij met een blos van genoegen op 't bleeke gezichtje, "dan zou ik wel kunnen gaan."

"Goed, dan zal ik zorgen om half twee hier te zijn; en dan ga ik nu maar heen, want je moeder schijnt nog te slapen, en ik heb niet veel tijd meer."

"Dat is een vriendelijke juffrouw," dacht Nellie, "zou zij het wezenlijk doen?"

En ja, precies om half twee den volgende Zondag, daar kwam zij aan. Vrouw Trijsenaar was nu wakker en keek verwonderd op, toen de vreemde juffrouw binnentrad, want Nellie had er haar niets van gezegd. Ook had de bezoeker door haar vriendelijk voorkomen en den vertrouwelijken toon, waarop zij sprak, al spoedig haar hart gewonnen, en zij maakte geen

tegenwerping toen Nellie haar vroeg, of zij nu naar de Zondagschool mocht gaan, als de juffrouw bij haar bleef.

Wat er in dat uurtje gesproken werd tusschen juffrouw v. d. Ende en vrouw Trijsenaar is Nellie nooit te weten gekomen, maar dit kon zij heel goed bemerken, dat er een groote verandering met hare moeder had plaats gevonden. De onrust was uit haar oog geweken, ook schrikte zij niet meer bij het zien van Marie of van den heer v. d. Ende, die nu zijne bezoeken hervatte; en langzamerhand begon zij te herstellen. De zieke kon echter haar vorige krachten niet herwinnen zonder het gebruik van versterkend voedsel, en daarvoor ontbrak het haar thans aan geld. Toch werd zij er ruimschoots van voorzien.

Bijna dagelijks kwam Marie haar uit naam van juffrouw v. d. Ende het een of ander brengen, door deze voor haar klaargemaakt. Op zekeren dag kwam genoemde juffrouw haar weer eens bezoeken en bracht haar zontje Arie mede, zooals zij wel eens meer deed, wanneer zij arme menschen opzocht, want zij wilde hem vroeg leeren deelen in het leed van anderen en ook doen beseffen hoevele voorrechten hij zelf genoot. Natuurlijk was de knaap weinig op zijn gemak, toen hij daar eensklaps vlak voor het arme voddenaapsterdje stond, dat er nu echter niet zoo haveloos meer uitzag als eerst; en heel graag had hij maar dadelijk weer rechtsomkeert willen maken, doch dat ging niet, omdat zijn moeder er bij was. Het kleine meisje toonde zich echter zoo bedeesd en zij sprak zoo vriendelijk en bescheiden ook tot hem, dat hij weldra weer moed vatte en het zelfs waagde haar eens goed aan te zien. Het was duidelijk dat zij hem niet herkende. Dit nam niet weg, dat hij zich thans geweldig schaamde over zijne ruwheid en plaagzucht, en hij hoopte maar, dat zijn moeder er nooit iets van te weten zou komen, hoe hij dit teere schepseltje uitgescholden en zelfs pijn

veroorzaakt had. Maar, meer nog, hij besloot in stilte haar nu nog, al was het wat laat, een pleister te doen toekomen voor het wondje, dat hij haar eenmaal toegebracht had, en dit wilde hij doen door zijn gulden, dien hij van het tientje overgehouden had. "Ja," dacht hij, "dien zal ik aan moeder geven en haar vragen er iets voor te koopen, dat Nellie goed zal kunnen gebruiken." Ook bracht hij dit voornemen werkelijk ten uitvoer.

Voor vrouw Trijsenaar bleef het intusschen een groot verdriet, dat zij niet in staat was het gestolen geld aan juffrouw v. d. Ende terug te geven, en meermalen gaf zij haar dit te kennen, maar toch, zoo voegde zij er eens aan toe, toch kan ik den Heere niet genoeg danken, dat Hij mij die papiertjes in handen heeft doen komen, want daardoor heb ik leeren inzien, hoe geheel ongeschikt ik was om in den hemel te komen; ik, die altoos gemeend had zoo braaf te wezen! Doch nu ben ik verzekerd dat ook ik eenmaal het nieuwe lied daarboven zal meezingen, en het is uwe vergevende liefde, die de eerste straal van hoop in mijn verduisterd hart heeft doen vallen."

"Het is de liefde door den Heere zelf in mijn hart uitgestort," zei juffrouw v. d. Ende, "daarom komt Hem alleen de eer er van toe."

